

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 541/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť B. B. zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S 47/2013 z 20. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2014 doručená sťažnosť B. B. (ďalej len „sťažovateľka“) zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 S 47/2013 z 20. decembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľka sa... žalobou, doručenou Krajskému súdu... domáhala, aby súd uložil žalovanému Obvodnému pozemkovému úradu Prešov, v konaní č. k. OPPaLH 99/92 konať a doručiť žalobcovi (sťažovateľke) rozhodnutie č.: OPPaLH 99/92-1/S1 zo dňa 22. 01. 1999, OPPaLH 99/92-11/S1 zo dňa 07. 04. 1999 a OPPaLH 99/92-13/S1 zo dňa 14. 04. 1999...

V žalobe sťažovateľka poukázala na nečinnosť žalovaného... na to, že listom zo dňa 28. 03. 2012... vyzvala žalovaného na doručenie rozhodnutí vydaných v tomto konaní... žalovaný na výzvu sťažovateľky nereagoval a požadované rozhodnutia jej nedoručil...

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 S 47/2013 zo dňa 20. 12. 2013 žalobu sťažovateľky zamietol...

Na Obvodnom pozemkovom úrade Prešov bolo vedené konanie č. k. OPPaLH 99/92 vo veci navrátenia vlastníctva k pozemkom U. – pozemkové spoločenstvo. Právna predchodkyňa sťažovateľky – M. B... bola podielnička pozemkového spoločenstva – U.

Sťažovateľka, je účastníčkou súdneho konania... vo veci určenia vlastníckeho práva vedeného na Okresnom súde Prešov sp. zn. 13 C 141/2005. V tomto konaní boli zo strany žalobcu predložené rozhodnutia Okresného úradu v Prešove, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j.: OPPaLH 99/92-1/S1 zo dňa 22. 01. 1999, OPPaLH 99/92-11/S1 zo dňa 07. 04. 1999 a OPPaLH 99/92-13/S1 zo dňa 14. 04. 1999.

Všetky vyššie uvedené rozhodnutia mali vyznačenú doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, tzn., že prebehlo reštitučné konanie na základe návrhu U. – pozemkové spoločenstvo, ktoré v konaní zastupoval vtedajší predseda S. K., ktorý však, na konanie a zastupovanie oprávnených osôb – členov pozemkového spoločenstva nebol splnomocnený. Tzn., že nebol splnomocnený zastupovať ani právnu predchodkyňu sťažovateľky – M. B. Túto skutočnosť preukazuje čestné prehlásenie M. B. zo dňa 28. 09. 2008. ...

V zmysle ust. § 37 ods. 2 cit. zákona, teda bývalí členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti, avšak pre platnosť takéhoto poverenia sa vyžaduje, aby bolo zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby

holo bez akýchkoľvek pochybností zrejme, kto je povereným spoločným zástupcom, na aký konkrétny právny úkon bolo udelené a ktoré osoby poverenie udelili.

... plnomocenstvo z 22. 11. 1992 je v rozpore s ust. § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., keďže predmetné splnomocnenie nepodpísali podielníci, ktorí majú väčšinu podielov. V plnomocenstve z 22. 11. 1992 sú podpísané iné osoby, ako sú v ňom uvedené, resp. niektoré osoby v ňom uvedené nie sú podielníci pozemkového spoločenstva U.

... sťažovateľka predložila Krajskému súdu v Prešove tabuľku, z ktorej vyplýva, že súčet platných podielov podielnikov uvedených v plnomocenstve z 20. 11. 1992 predstavuje iba 47,35 % podielov z celku. Keďže tento zoznam podielnikov v roku 1992 nebol správny, bol OPÚ PO predložený iný zoznam podielnikov U. s menami 148 podielnikov, tak ako sú uvedené v zoznamoch podielnikov, ktoré sú prílohou žiadaných – nedoručených rozhodnutí OPÚ PO (č. OPPaLH 99/92-1/S1, OPPaLH 99/92-11/S1 a OPPaLH 99/92-13/S1). Z priloženej tabuľky taktiež vyplýva, že súčet platných podielov podielnikov, ktorí platne podpísali splnomocnenie z 20. 11. 1992 a sú uvedení aj v zoznamoch osôb, ktoré sú prílohou nedoručených rozhodnutí, je iba 38,59% z celku. ...

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Podľa sťažovateľky, napadnuté uznesenie uvedené atribúty nespĺňa, a to z nasledujúcich dôvodov:

Sťažovateľka považuje za irelevantný názor porušovateľa, keď uviedol: „Z ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., ale ani z iných právnych predpisov odporcovi nevyplýva právo (teda ani povinnosť) posudzovať platnosť plnomocenstva, posúdenie tejto otázky (posúdenie platnosti právneho úkonu – plnomocenstva) neprislúcha ani krajskému súdu v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy. O platnosti či neplatnosti právneho úkonu môže rozhodovať jedine súd v riadnom civilnom konaní a až do rozhodnutia súdu je správny orgán svojimi právoplatnými rozhodnutiami viazaný“ ... pretože porušovateľ tak odmietol preskúmať rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol v čase vydania rozhodnutia, tzn. či predmetné splnomocnenie bolo v súlade so zákonom, a či tak konanie pred správnym orgánom mohlo vôbec začať, čím odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom. ...

Porušovateľ sa v sťažnosťou napadnutým rozhodnutí nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, keďže odmietol preskúmať postup - stav konania, ktorý bol v čase vydania rozhodnutia, ktorý postup porušovateľa považuje sťažovateľka za nepreskúmateľný.

Podľa názoru sťažovateľky nie je možné súhlasiť ani s názorom porušovateľa, že jej návrh nie je prípustný, lebo od vydania rozhodnutí, ktoré sťažovateľka žiada doručiť, uplynula lehota viac ako tri roky. Keďže sťažovateľke, resp. jej právnej predchodkyni neboli žiadané rozhodnutia odporcu riadne oznámené – doručené v zmysle ust. § 51 zákona č. 71/1967 Zb., čiže nemožno hovoriť o právoplatnosti takto nedoručených rozhodnutí vydaných odporcom a rovnako nie je možné posudzovať nárok sťažovateľky ako oneskorený, poprípade vylúčiť možnosť postupovať podľa § 250t O. s. p. ...

Rozhodnutie porušovateľa nie je dostatočne odôvodnené, pretože porušovateľ odmietol preskúmať rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol v čase vydania rozhodnutia – postup správneho orgánu pri preskúmaní splnomocnenia zo dňa 20. 11. 1992, ako aj skutočnosť, či tieto rozhodnutia vydané odporcom boli oznámené účastníkom konania v súlade so zákonom. Taktiež sa porušovateľ vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal námietkami sťažovateľky, že splnomocnenie nepodpísala nadpolovičná väčšina členov pozemkového spoločenstva U. Možno uzavrieť, že napadnuté uznesenie porušovateľa vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo B. B. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S 47/2013 zo dňa 20. 12. 2013, porušené bolo.

3. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S 47/2013 zo dňa 20. 12. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť B. B. trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 EUR... na účet advokáta JUDr. Michala Fecil'aka... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol návrh sťažovateľky proti nečinnosti orgánu verejnej správy – Okresný úrad Prešov, pozemkový a lesný odbor. Porušenie označených práv vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd sa nevysporiadal s jej relevantnými tvrdeniami, a preto je uznesenie krajského súdu podľa jej názoru neodôvodnené, a teda arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 250t ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval uznesenie krajského súdu.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú

neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu je uvedené:

„Krajský súd v konaní podľa § 250t O. s. p. preskúmal prípustnosť a dôvodnosť – podaného návrhu, oboznámil sa s vyjadrením odporcu aj s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že návrh je potrebné pre jeho neprípustnosť a nedôvodnosť zamietnuť.

Podľa § 250t ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 O. s. p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 8 O. s. p. na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

V danom prípade sa navrhovateľka domáha súdnej ochrany pred nečinnosťou orgánu verejnej správy ktorá má spočívať v tom, že odporca nekoná bez vážneho dôvodu, t. j. aj napriek výzve zo dňa 28. 03. 2012, do podania návrhu na súd (dňa 05. 06. 2013) jej nedoručil reštitučné rozhodnutia presne špecifikované vyššie, preto s poukazom na § 51 Správneho poriadku ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 39/2009 je nečinný.

Vychádzajúc z obsahu návrhu má byť povinnosť odporcu doručiť reštitučné rozhodnutia navrhovateľke ako právnej nástupkyňi po nebohej M. B. (matke) daná tým, že predložila čestné prehlásenie – oznámenie nebohej M. B. zo dňa 28. 09. 2008, že na zastupovanie svojej osoby v konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. pána S. K., ktorému boli reštitučné rozhodnutia ako splnomocnenému zástupcovi doručované, nesplnomocnila. Zároveň je navrhovateľka toho názoru, že aj v jej prípade sú pre správny orgán záväzné rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 39/2009, 1 S 54/2012, 4 S 16/2012, 4 S 17/2012.

Z ustanovenia § 250t ods. 8 O. s. p. vyplýva, že na konanie podľa tejto hlavy (štvrtej hlavy) sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podľa § 250b ods. 2 O. s. p. ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnomu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Podľa § 250b ods. 3 O. s. p. súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení, ktoré sa analogicky vzťahujú aj na daný prípad, návrh nie je prípustný, lebo od vydania rozhodnutí, ktoré navrhovateľka žiada doručiť uplynula lehota viac ako 3 rokov (ide o rozhodnutia z roku 1999 a návrh bol podaný v roku 2013).

Okrem neprípustnosti krajský súd návrh zamietol aj pre jeho nedôvodnosť. Ak dodatočne po smrti M. B. spochybňuje navrhovateľka ako jej právna nástupkyňa platnosť plnomocenstva, ktorým M. B. splnomocnila Š. K. na zastupovanie v konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. a rozhodnutia žiada doručiť na základe čestného prehlásenia M. B. zo dňa 28. 09. 2008 je potrebné uviesť, že v konaní podľa § 250t O. s. p. možno uložiť správnomu orgánu povinnosť konať len v prípade, že nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom

ustanoveným príslušným právnym predpisom. Z ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., ale ani z iných právnych predpisov odporcovi nevyplýva právo (teda ani povinnosť) posudzovať platnosť plnomocenstva, posúdenie tejto otázky (posúdenie platnosti právneho úkonu – plnomocenstva) neprislúcha ani krajskému súdu v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy. O platnosti či neplatnosti právneho úkonu môže rozhodovať jedine súd v riadnom civilnom konaní a až do rozhodnutia súdu je správny orgán svojimi právoplatnými rozhodnutiami viazaný.

Keďže odporca nemôže posudzovať platnosť plnomocenstva, nemôže posúdiť ani dôvodnosť tvrdení navrhovateľky, že jej majú byť doručené reštitučné rozhodnutia z roku 1999. Naopak správny orgán je právoplatnými rozhodnutiami viazaný.

Táto povinnosť pre odporcu vo vzťahu k navrhovateľke nevyplýva ani z unesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 39/2009 zo dňa 31. 03. 2011, lebo týmto rozhodnutím súd uložil povinnosť odporcovi konať a doručiť rozhodnutie len J. W., a teda je záväzná len vo vzťahu k J. W., ani z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 S 54/2012 zo dňa 04. 09. 2012, ktoré je záväzná len vo vzťahu k M. V., ani z uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 S 16/2012 zo dňa 18. 12. 2012, ktoré je záväzná len vo vzťahu k M. S. a ani z uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 S 17/2012 zo dňa 18. 12. 2012, ktoré je záväzná len vo vzťahu k M. H.“

V citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajský súd zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré návrh sťažovateľky zamietol, a odpovedá na všetky podstatné okolnosti sťažovateľkinej veci.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, napadnutého uznesenia krajského súdu a k sťažnosti priložených príloh konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu označených práv malo dôjsť nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu, uplatnením podstatnej časti argumentácie, o ktorú už oprela svoju žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, vlastne požaduje, aby ústavný súd preskúmal namietané uznesenie krajského súdu a na základe jej tvrdení a predložených dôkazov dospel k inému skutkovému a právnemu záveru ako krajský súd v napadnutom uznesení.

V súvislosti s takto formulovanou sťažnosťou ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Vo vzťahu k všeobecným súdom ústavný súd nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 S 47/2013 z 20. decembra 2013 neporušil sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2014